

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra VED VEJEN

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang01val-shoot-idm140084323054288/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

og fløj ud i Haven og rendte Plænen rundt under Støj og Latter, vilde som en Flok Føl . . .

Tinka var den stilleste af dem.

Der var en Hvisken med Veninderne i alle Kroge og Sysammenkomster hos Levys, hvor de syede det Tæppe, Tinka skulde staa Brud paa foran Alteret — og Sangøvelser til Salmene de skulde synge i Koret . . .

Saa kom Dagen og Vielsen i den pyntede Kirke — den var saa fuld, Ansigt ved Ansigt. Oppe ved Orgelet stod alle de unge Piger. Tinka nikkede op og takkede og græd igen. Hun havde grædt hele Tiden som en Vandhane.

Og saa kom de herover til Stilheden.

I Begyndelsen af sit Ægteskab var Tinka skræmt og altid ængstelig, som om nogen vilde overfalde hende.

Der var saa meget, som hun ikke havde tænkt sig, og Bai var saa voldsom i meget, hun mest bare led ved og taalte, skræmt og usikker som hun var . . .

Hun var ogsaa saa ganske fremmed og kendte slet ingen . . .

Siden kom der en Tid, hvor hun blev mere modtagelig, mest saadan lad efterhængende, som det laa i hendes Natur.

Hun sad inde hos sin Mand i Kontoret med sit Hækletøj, og hun saa' paa ham, som han sad bøjet over sit Bord — Haaret, der krøllede, faldt lidt ned over hendes Pande.

Hun rejste sig og gik hen til ham og lagde Armen om hans Hals og vilde helst blive staaende saadan ind til ham, stille — længe være saadan nær ved ham:

— Min Pige, jeg skriver jo, sagde Bai.

Hun bøjede sin Nakke hen til hans Mund og han kyssede den.

— Maa jeg saa skrive, sagde han, og kyssede hende en Gang endnu.

— Skriveper, sagde hun og gik fra ham.

Aaret gik. Katinka gled ind i Livet med Togene, der

kom og gik, og Egnens Folk, som rejste og kom hjem igen; og de bragte nyt og spurgte nyt.

De fik Omgang med de Folk, Egnen havde. Mest Bai's L'hombre, hvor Fruerne fulgte med hveranden Gang.

Saa var der Hunden og Duerne og Haven. Og forresten var Fru Bai ikke af de bevægelige. Hun fik aldrig saa meget gjort, at Tiden faldt hende lang. Hun var længe om hver enkelt Ting; Bai kaldte hende: „Kommer imorgen“.

Børn fik de jo ikke.

Da Katinkas Moder døde, fik de Arven udbetalt. For ene to Mennesker at være sad de i Velstand og havde alt i Rigelighed.

Bai holdt af at spise godt, og han tog fra Aalborg megen og god Vin. Han lagde sig noget ud, og han gik rundt i sin Magelighed, mens Assistenten gjorde det meste Arbejde. „Løjtnanten“ lagde han kun an uden Døre.

Et Barn havde han oppe i Byen.

— For Satan, sagde han til Kiær, der var Ungkarl . . . man er jo dog gammel Kavallerist . . . Og Pigen var saa kælen som en Spurveunge . . .

Pigen kom til Aalborg efter Skaden. Barnet blev oppe i Landsbyen, hvor det var i Pleje.

Saadan gik Tiden.

Læse som før, da hun var ung Pige, gjorde Katinka ikke mer. Bøgerne var jo dog det bare Digt.

I sin Sekretær havde Fru Bai en stor Papæske med mange visne Blomster, Smaabaand og Florsdikkedarer med Deviser af Guldpapirsbogstaver. Det var hendes gamle Kotillonserindringer fra Klubben og „sidste Abonnement“ i Pavillonen, naar der blev danset.

Det tog hun altsammen ofte frem om Vinteraftner og ordnede det om igen og søgte at mindes, hvem der havde givet hende det og hvem det.

Hun fandt det ud altsammen, og hun skrev Herrens Navn bag paa hver Kotillonsorden.